

Yaşamak Adına İnsanların Yüreklarına Dokunmak

– Kara kız · 17 Haziran 2018

YAŞAMAK ADINA İNSANLARIN YÜREKLERİNE DOKUNMAK

Çocukluğum da rahmetli babam çok içerdi. Hele bir de içmeye başlayınca nerde Neşat Ertaş'ın, Aşık Mahsuni Şerif'in, Dilberay'in vs kaseti var bulur teyibe koyar sesini sonuna kadar açar dinlerdi. Çoğu zaman kendide eşlik eder ağlardı..

Fakat işin ilginç yanı anam da aksine Kuran-ı Kerimi elinden düşürmez beş vakit namazını kılardı. Fakat bir günden bir güne anneme müdahale etmez aksine teşvik ederdi. Bizler ise Kuran Kursuna giderken sesini çıkarmayı bırak teşvik ederdi. O Her gün içen adam Ramazan ayı geldi mi içmeyi bırakır bir ay orucunu tutar bizim de orucu tutmamız için elinden geleni yapardı.

O zamanlar çocuk akli olsa gerek bu durumu pek idrak edemezdim. Birbirine çok tezat iki insan fakat birbirini de deliler gibi seven birbirinden bir dakika bile ayrılmayan iki insan.. Dahası bu kadar içen adamın orucunu tutması, bizleri inançlı yetiştirmek için çabalayan bir insan..

Fakat zaman geçip hayata atılınca anladım ki insan dile getiremediği acılar ve kendini anlatamadığı duyguları için içip acılarını unutmak istermiş.. Belki çoğu insana bu davranış hoş gelmeyebilir fakat her insanın acılarını unutmak için aradığı bir liman sığındığı bir sığınak şekli var işte.. Ne kadar acı çekiyormuş ki biz evlatlar bunu hiç bir zaman anlamamışız.. Hepimiz ağzımıza içki çok içiyor dile doladık. Hatta itiraf etmek gerek ise neyin var neden iciyorsun baba diyerek onun acılarını anlamak yerine kolayı seçmişiz sorumluluk duygusunu bir taraf edip kendimizi haklı çıkarmak için..

Hepimiz olmasada bir çoğumuz öyle degilmiyiz bu hayatta sorumluluk duygusundan kaçmak kendimizi de haklı çıkarmak için bananeler bulmuyor muyuz? O yüzden gün geçtikçe başıboş, duygusuz insanlar olmuyor muyuz? Sonra da kendimizi haklı çıkarmak için hayata suç atmıyor muyuz? İçimiz den kaç kişi düşenin yüreğine iniyor? Kaç kişi düşene bir tekme de o atmıyor ki?

Bataklığa düşmüş bir kadını hangi erkek elinden tutup çıkartmak ister veya kaç erkek bu yüreği kendinde bulur? Ben cevap vereyim belki bir belki hiç. Aksine elinden tutmak yerine gider onunla birlikte olur ve arkasına dönüp bakmadan kaçır gider. Ve çok büyük gerekçesi de vardır zaten kötü yoldaydı...

Yine başka bir örnek verecek olursak kaç kişi bir hırsıza neden hırsızlık yapıyorsun diyip hırsızlık yapma nedenini ortadan kaldırır..

Bizler ne yazık ki gerek bireysel gerekse toplum olarak etrafımıza karşı duyarlı olmaktan aciz insanlar haline geldik. Varsa yoksa ben olduk yada düşenin elinden tutmak yerine bir tekme de biz atarak iyice uçurum sürekleyenler olduk.. Ne yazık ki de gün geçtikçe sayımız azalmıyor artıyor...

Yine kendimden bir örnek verecek olursam; oğlumun biri okulu sevmiyor du okulu nerde ise lise yıllarında bırakmak üzereydi 12 dersin 10 tanesi zayıfıdı. Okula gitmiyor sürekli okuldan kaçıyor. O zamanlar büyük bir mücadele verdim. Etrafımda ki çok fazla insan bıraksın okulu gitmesin dedi. Bazı insanlar ve öğretmenlerde benle birlikte mücadele verip onu okula kazandırma yolları aradı. Şimdi o insanlar aklıma geldikçe ki hiç çıkmıyor ben onlara duyarlı insan ve duyarlı eğitim öğretimi sadece öğretmek değil aynı zamanda eğitmek olduğuna inan gerçek eğitimci olarak görüyorum dua ediyorum her daim. Eğer Oğlum bugün İzmir gibi bir yerde tek başına Üniversite okuyorsa ben önce ALLAH'A sonra da o duyarlı yüreğe inmesini bilen insanlara borçluyum...

Eğer insansak eğer vicdan duygularımız varsa bence insanlara önyargılı davranarak, düşene bir tekme de biz vurarak vs hiç bir zaman refah aydınlık bir topluma refah bir ülkeye yaşanılabilir bir hayata merhaba diyemeyiz..

Ne kadar duyarlı, ne kadar sorumluluktan kaçmayıp aksine taşın altına elimizi koyarsak bir o kadar daha insanca yaşanan bir hayata ömre sahip olur bu hayatta varım diyebiliriz...

Belki kimsenin yerin de olamayız ama en azından işe etrafımızda ki insanları anlamaya çalışarak karınca kararınca elimizden gelen insani duyguları hayata geçirerek azıcık da olsa bir başlangıç yapabiliriz..

İnsanlığın getirelerini önce içimiz de hissederek, kabul ederek sonra da toplumun hissetmesini ve kabul etmesini sağlayalım..

Yaratılan toplum senin-benim, sizin-bizim eserimiz. Birey olarak hayata insanlara bakış açımız görebilme yeteneğimiz gelecek inşa edilir...

Yaşanılabilir bir hayat için el ele omuz omuza yürekleri iterek değil yüreklere inip kazanarak sevgiyle saygıyla duyarlılıkla hareket etmek için varlığımız varlık olsun.

Sevgilerimle

17.06.2018 Ankara P.ÇETİN